

A vosaltres, joves

Sota el nom de «Club Deportivo Calonge», quedà fundada una societat esportiva en nostra vila.

Els entusiastes amics que lograrem portar a cap dita fundació, havíem de veure com més tard, per falta d'ajut i per falta principalment de part del jovent, d'aquell amor que se sent per les nostres coses, anava tot per terra. No bastàren els bons propòsits de que Calonge comptés, com quasi per tot arreu, un lloc on el jovent pogués esplaïar-se tal com mereix en els seus ratos d'expansió. I per manca d'aquells que principalment n'havien de rebre profit.

Fou principi de la seva actuació, la festa popular organitzada el dia 1 de Juliol del 1934. No cal fer constar que fou un èxit. Tothom ho sap sobradament. Però com sol passar sempre, sembla hi hagué qui no veié aquella simpàtica festa amb els mateixos ulls, ja que arribàrem a ésser criticats per mitjà de la premsa.

Com aquella, ens propasàvem organitzar-ne moltes d'altres, tantes com ens permetessin. Perquè volfem la fundació d'un centre de joventut, Esportiu i Cultural, lluny de la política i d'idees que no fan més que portar a la joventut per un camí quin fi no és gens de profit, on pogués desenrotllar-se físicament i moralment. Adquisició de terrenys per a camp d'esports i oferir-lo a l'Ajuntament, per tal que les Escoles comptessin amb un bon lloc d'esbarjo i practicant-hi gimnàstica física, tant convenient als joves que puguen.

Tot això que sembla irrealitzable, és reduït a una cosa insignificant, amb tantsols un xic de gust i amor a lo nostre.

No us penseu que fòssim molts els que, guiats sempre per l'enaltiment de nostra vila, ens prenguéssim aquella tasca. Malgrat això, arribàrem bon troç endavant. Fins que veient la impossibilitat de fer girar l'esperit en bé de tots, quedà paralitzat aquell ideal que

tants havien de donar les gràcies.

No és la primera de les coses que desgràciadament hem tingut de perdre. Quantes n'hem vist caure en un semblant fil i totes per manca de cooperació i d'aquell esperit creador de «coses per nosaltres». És que no pot haver hi mai res aquí? És que sempre ens hem de moure sota el mateix ritme ensopit?

Se celebrava, no fa molt temps, encara en el saló «La Fraternitat» un luxós ball, veient-se especialment a la nit concurrendíssim. Veiem-lo ara. No sembla ni tant sols ombra del que arribà a ésser. I perquè? Recaudació insuficient per a sostenir-los, afegit al poc gust i indiferència per part del jovent, són entre altres causes no necessàries d'ementar, perquè són visibles, que d'aquí poc temps ens veurem privats d'una altra diversió. S'arreglarà? Es pot. Hem vist com aquest estiu s'han celebrat festes ben simpàtiques, gràcies a l'encert que tingueren una comissió de joves al començar de llogar orquestres de vàlua. S'ha d'aplaudir. Però si es perllonga aquell tant se me'n dóna, aquell endormiscament, no sembla pas fàcil.

En el nombre de LA VEU DE CALONGE, sortit el dia 29 de Setembre del 1934, En J. Queipiquer en un seu escrit, deia: «Calongins! Joventut! Vull demanar-vos amb tota modestia, sense exigències de cap mena, que volgueu ajudar-nos en la tasca que s'ha imposat al «Club Deportivo Calonge».

Qui de vosaltres copsà en aquelles paraules un xic de voluntat i l'oferí així mateix? Mut tothom restà al crit que es feia a tots. Aquell crit que molts tindrem més tard que recordar, pensant tan sols una miqueta i girant els ulls no molt enrera. Però si un dia això ha de succeir, no ens queixem. Aquell finestró que teníem d'obrir per a rebre'n la llum, el deixàrem tancat per quedar-nos a les fosques. I hem de veure llastimosament aquelles taules de joc, on els joves diuen que es diverteixen. Per malgastar-se unes quantes pessetes, fruit d'uns anys menys d'anar a estudi, no hi ha crisi. Per institucions pel bé de tots, es menysprea aquell ral que es llença sens profit.

TOEP

Les estacions de l'any

Hivern, Primavera. Estiu i Tardor, són les quatre estacions per on fa camí el tren de la nostra vida en el transcurs dels anys passats i per venir. Quan neixem totseguit passem a engrossar el número de passatgers d'aquest tren que sempre està en marxa.

I comença l'any passant per l'estació d'Hivern que és llarga, llarga i poc agradable. Totseguit que s'hi arriba es tanquen les finestretes i rera els vidres que es glacen de fret, veiem passar tot un panorama de desolació produïda pels vents, pluges i temporals. Muntanyes i valls nevades, planes inundades, arbres sense fulla i ocells esporuguits.

De mica en mica va canviant el paisatge i ve la Primavera. Tothom s'acosta més als vidres per contemplar millor la seva bellesa i els més atrevits obren ja alguna finestreta. El sol retorna a la vida amb la seva escalforeta tot lo que poble la terra. Els arbres es cobreixen de fulla i mostren les flors. La plana és encatifada d'herba fresca, les neus es fonen i s'oeixen els xiscles de les orenetes que passen per l'espai anunciant la vinguda de l'estiu.

Estiu! Oh que és curta aquesta estació! Les finestres del tren s'obren de bat a bat i el sol hi penetra amb tota la força. Els camps són rossos com l'or, els arbres atapaïts de fulla i fruita, es sent el refilar dels ocells i en la plana l'espiga daurada del blat és occida per la dalla. Temps d'estiu, temps joliu, temps que tot ésser viu.

Tardor. Estació trista, estació fúnebre, temps de melancolies, paisatge de dol. La terra es vesteix amb les fulles seques i groguenques caigudes dels arbres esbrancats. Sembla que a l'arribar a aquesta estació el tren marxa més feixuc. Les finestres tornen ésser tancades i tothom resta d'esquena al paisatge. Tot resta callat, a fora udola el vent i xupineja la pluja, sols s'oeixen murmuris que no s'entenen. Tothom sembla que servi un respecte a aquest any que va a finir. S'ha acabat el trajecte. Qui en podrà acabar d'altres?

Ramon Roig (13 anys)

NOTA DE LA R.—Publiquem el treball que vares enviar-nos, però bastant retocat. Fixa't en la composició i procura treure'n profit per millorar-te. No desanimis pas. Avant sempre. Envia quelcom més tu i els teus companys.